

S nem is eredménytelenül. Hisz a formai, kifejezésbeli mozgékonyabb ellenére az is szembeötlő, hogy a különféle plasztikai megoldások hálózatában végül is egy szervezesebb kötődésű, személyesebb arcélű szobrászat érlelődik.

Érdekes és tanulságos nyomon követni ezt a folyamatot. Már csak azért is, mert az utóbbi évtizedekben meglehetősen szkeptikus nézetek alakultak ki a hagyományosabb, realista szellemű művészet megújulási, felfrissülési lehetőségeiről. De időközben feltűnt Kő Pál vagy Lóránt Zsuzsa szobrászata, s ezzel egyszeriben kiderült: fölösleges volt a bizalmatlanság. Nos, lényegében Kotsis Nagy Margit munkássága is ehhez a tendenciához kapcsolódik. Kétségtelen ugyanis: többé-kevésbé ő is tiszteletben tartja a valóság arányrendjét, gyakorta visszatér a szimmetrikus, harmonikus elrendezésekhez, egyszersmind domináns szerepet biztosít az emberi figuráknak. Eközben azonban rendszeresen feszegeti, gazdagítja a klasszikusabb jellegű kifejezés módszertanát. Nem elégszik meg önmagában a töredezettség hatású, réteges szoborépítéssel: a kollázstechnikát is autentikusan használja. Ha a téma úgy kívánja, akkor a személyes emlékek népi szöttek és kézimunkák nyomait viselik a felületek, más esetekben viszont mindössze csak egy prózai szöveddarabét. A Szisüphosz sorozat vonagló, vergődő alakjai ugyanakkor egyre-másra felrúgják a mértékesebb harmónia elvét, s helyette a szabadabb fel fogású plasztikai ritmusnak engedelmessé válnak.

Bizonyára ennyiből is kitűnik: Kotsis Nagy realista alapozású szobrászata több helyen érintkezik a modern művészetek törekvéseivel. Nála is a romantikusabb, drámaibb hangulatok hiteles tolmácsolása, az expresszív fogalmazás a perdöntő, ami szorosabban összeláncolódik egy gondolatiságra apelláló, jelképteremtő magatartással. Különös, hogy míg a pályatársak jó része többnyire a szentelenebb vagy a groteszkebb kifejezés alternatíváit vizsgálja, addig erre a művészetre sokkal inkább a komolysággal párosuló belső szenvedély a jellemző.